

Bezesný

Cítím se jako ztracený ve snu, ale to není možné, protože nikdy nespím. A přesto je pro mě ta chvíle podobná mému dřívějšímu vzteku, někdy jako hněv v kleci...

Místnost byla tichá jako zavřený hrob. Tma se hustě rozlévala po pokoji a nebýt ojedinělých pramenů měsíčního svitu, jenž se dovnitř vlévaly okny, vše by zaniklo v nicotě. Gaara seděl na své posteli. V polosedě, opřený zády o zeď s hlavou podloženou o skříňku. Za zavřenými víčky se míhaly bystré oči. Řasy se chvěly a ústa neslyšně šeptala, když svíral ruce v pěst o to pevněji. Chlad, který mu koloval tělem, kde způsoboval horečnatou zimnici, však nepocházel z venkovních nízkých teplot, nýbrž proudil z jeho nitra. Ať se to zdálo jakkoliv nemožné, na okamžik se propadl do nepřilíš hlubokého polospánku. A hlasy v jeho hlavě počaly promlouvat. Přes smršť barevných záblesků v černé tmě stále viděl ty oči. Démon v něm ho pozoroval. Báł se, že démon pozře jeho osobnost pokud usne. Černé kruhy kolem jeho očí svědčily o tom, že dosud ho strach držel až příliš zpátky. Nyní však byl zraněn v dlouhém boji a proto pochybil. Po čele mu stekla krůpěj potu, slíla se spolu s dalšími do malého potůčku a společně sjely po rozpálené tváři. Shukaku k němu mluvil. Lákal ho, aby uposlechl.

... „Udělej, co chceš!“

„Já... už nechci zabíjet. Nepustím tě ven,“ zašeptal Gaara. Měl zodpovědnost. Povinnost.

Starost!

„Jsi tak osamělý.“

„To není pravda. Není!“

„Ale ty víš, že je. Komu z těch venku na tobě doopravdy záleží?“

Hluboký sípavý dech se zrychlil. Chlapec zaškubal hlavou.

„Jednou podleheš. Já tady budu navěky!“

„Ne!“ vykřikl Gaara a trhnutím se posadil. Se vzlyky se objal kolem ramen. Téměř usnul! Moc nechybělo, aby bylo zle. Zhrozil se té představou daleko víc než smrti. Snažil se uvědomit si, že uvnitř je to pořád on. Zvedl do proudu světla své ruce. Byly to opravdu jeho ruce? Rty se mu třáslly. Dech, který prudce vypouštěl z úst, se ihned srážel v páru. Pořád viděl ty podivné zornice.

To se nesmělo stát. To se nesmělo stát!

„Nenechám tě vraždit!“ zašeptal rázně.

„Sám jsi vraždil. Nemusel jsem ti ani pomáhat. My dva jsme stejní, Gaaro. Máme stejné soupeře i cíle. Oba jsme nenáviděni.“

Chtěl vstát, ale místo toho jen zmoženě upadl na jedno koleno. Vdychl, když narazil na tvrdou zem.

„Nemusím tě ochraňovat, když mě nepotřebuješ. Pocítíš bolest jako ostatní.“

„Bolest je vykoupení,“ usykl.

„Zbavím tě všech starostí, jen pojď. I tvá nenávist se jednou musí ochladit.“

Gaara se chytl za hlavu, snažil se zacpat si uši, aby ho neslyšel. Před očima se mu míhaly mžítiky. Neměl daleko k tomu, aby omdlel. Celý svět se s ním točil. Pot mu skanul přes horní ret a odkápnul na zem. Pozoroval drobnou kaňku, která se mu vytvořila před očima. Pak se něco pohnulo. Na podlaze před ním se rozlil jeho písek, jenž se vysypal z převrácené tykve.

„Sám jsi mě volal...“

„Nevolal!“ odsekl hned.

„Potřebuješ mě! Chceš mě potřebovat. Beze mne nejsi nic!“ Před očima mu proběhly útržky z jeho života. Utrpení když byl malý. Znak na jeho čele se rozpálil jako žhavý kov. Z cejchu mu stekla krev. Nedokázal vydržet ten nápor. Posměšky, nadávky, lži! Bolest, která nejde vyléčit, nenávist, osamělost! Pořád dokola.

„Už dost!“ vykřikl. Opřel se o obě kolena, zatínaje si prsty do vlasů. Vstal, ale jen potácivě upadl a narazil do dveří. Písek mu vytvořil ochranu, aby se neuhodil. Žádná bolest, žádný cit. Prudce mrkal tyrkysovými očima, aby se vzpamatoval.

„Kazekage-sama, jste v pořádku?“ uslyšel volání hlídky.

„Ano,“ zachraptěl a sesunul se k zemi, nespouštěje ruce dolů.

„Nic mi není.“

Ve tváři mu zaškubalo. Kroky se vzdálily.

„Nechci ti pomáhat. Ani se nenechám ovládnout. Našel jsem svoji cestu!“

„A jaká je? Jsi šťastný?“ zahřmělo mu v hlavě. Celé jeho nitro hořelo v plamenech. Zranění se otevřela, takže mu čerstvá krev z kropila halenu-provokativní gesto jeho ochránce. Chřípí se zachvělo, jak nozdry nasály pach krve. Cítil ho tak pronikavě, až se málem nechal vydráždit.

„Všichni tě zradili. Ty nejsi jako oni. Nikdy nebudeš, ještě ti to nedošlo? Proč se tak bojíš to přijmout?!“

„Dej mi pokoj,“ zašeptal plačtivě. Zaryl prsty do písečného brnění, aniž by si způsobil poranění. Šeptal nesrozumitelná zaříkání, ječel a smál se, aby přehlušil ten hlas. Písek se k němu se šustěním připlazil podobný pouštním hadům. Neměl kam utéct.

„To jsi ty, vidíš? Písek! To jsme my!“

„Proč! Kdo jsem?“

„Démon!“ protáhl úlisně hlas. Až mu v uších zabrněla ta ozvěna.

Démon, který miluje jen sám sebe.

Gaara ucítil v ústech pach krve, třpytící se zrnka mu zaskřípala mezi zuby. Přepadl dopředu a pádu zabránil jen oporou rukou. Proč mu nikdo nepomohl? Iluze se míchaly stále na okraji jeho zorného pole. Viděl strýce, který ho chtěl zabít, matku, jenž znal pouze z obrázku, svého otce. Nenáviděného otce. Zaskřípal zuby. Začínal být opravdu rozzlobený. Obrazy, které se mu míhaly

v hlavě, vytvořené pro jediný účel-zničit jeho sebeovládání, se snažil dlouhou dobu vymazat z mysli. *Nesmím se tak vztekat*, pomyslel si, ale málem tu myšlenku ani nezaslechl. Vztekle zavrčel a vlasy na šíji se mu naježily. Čakra proudící jeho tělem ho zraňovala, ale zároveň také činila nadlidsky silným. Praštil pěstmi do země, aby se zbavil zuřivosti. Jakoby mu kdosi pomáhal otevřít démonovy dveře, bránu ke svobodě.

„Nenechám tě vraždit. Nenechám!“ zasípal, avšak když se podíval do svého odrazu v malinkém zrcadle na stolku, zděsil se. Polovina jeho těla již spočívala obalená v písečném krunýři.

Mravenčení v tváři se rozlézalo dál, až viděl, jak část obličeje nabývá démonových rysů. Zuby šelmy ho donutily otevřít pusu. Oko, které se otevřelo, bylo hrozivě zlostné.

„Ne!... To ne...“ zachrčel, protože hlas se změnil do nepříjemného vrčení, z něhož se dále vytrácel. Nemohl se tomu poddat. Jestli se nepokusí ovládat, bude zle. Nesměl se tak vztekat! Zaryl nehty do země. V podlaze zůstala téměř vytrhaná prkna. Zoufale zkřivil ústa, z jejichž lidské pŕlky vytékaly proudy slin, protože je nedokázal polknout. Nakrčil čelo v posledním soustředění. Prsty měl sevřené v pěst tak silně, že mu od hřbetů rukou vystoupily žíly. Snažil se najít šťastnou myšlenku. Na lidi, jenž žili za těmito dveřmi. Na přátele, sourozence... Když otevřel oči, trochu pookřál. Písek ustoupil, byť ne zcela. Vzepjal se, aby obnovil všechny své vnitřní zábrany. Démon se se zlostným kvílením stáhl zpět do jeho nitra. Sypký materiál se rozsypal po podlaze.

„Dej mi pokoj,“ zašeptal.

Nastalé ticho nevěštilo nic dobrého. Schoulil se do klubíčka. Svaly se třásly námahou i prodělaným šokem. Zhluboka dýchal. Byl pryč? Stále měl pocit, že ho něco hmotného obepíná a tiskne. Báł se otevřít oči.

„Patříš mně!“ zařval Shukaku.

„Dej mi pokoj!“ zavřískl Gaara. Někdo s ním zacloumal, ale ruka se ihned polekaně stáhla zpět ke svému majiteli. Až nyní si všimnul, že na něho někdo mluví.

„Gaaro! Gaaro!“

Poznal hlas svého staršího bratra. Překvapeně zamrkal. Přestal si trhat vlasy a bezvládně, téměř nechápavě spustil paže do klína.

„Kankuro?“ Pomalu se otočil.

„Jsi v pořádku?“ zeptal se starostlivě.

Kývl, ale dál zmateně upíral pohled po zešeřelé místnosti. Nechápal, co se stalo ani kde se to octnul. Takové ticho... jako v hrobě. Tak se cítily jeho oběti, když je pohřbíval zaživa?

„Už to bude dobré,“ řekl chlácholivě bratr a starostlivě ho objal kolem ramen. Tělo v náručí však zůstávalo nepoddajně tuhé. Gaara obrátil pohled na jeho ruce a pozoroval je tak upřeně, až se je raději rozhodl stáhnout zpět a nedotýkat se ho.

„Hlídka mě vzbudila, že prý se tu něco dělo. Měl jsem to tušit.“ Pohládl ho po vlasech jako malé dítě. Nechtěl si připouštět, že vojáci, kteří ho vytrhli ze spánku, byli vystrašení k smrti, stále opakující, že se jeho bratr zbláznil, rozbíjí pokoj a mluví sám se sebou. Obávali se nejhoršího: že nad sebou ztratil kontrolu a jejich noční můra se dostala ven.

„Je to v pořádku?“

Gaara hořečnatě přikývl.

„Bude dobře,“ zopakoval hluše. Sáhl si na čelo. Ai páčila jako oheň. Na prstech mu ulpěla krev. Pomalu se probíral k vědomí.

„Bude... to dobré. Nepustím ho ven.“

Věnoval Kankurovi tak přesvědčivý pohled, že se neodvážil odporovat.

„Za žádnou cenu mu nedovolím, aby vám ublížil. Neudělám dvakrát stejnou chybu. Ne!“

Pokusil se postavit a nechal se podepřít. Po vestě mu ztekla sprška slin. Utřel si rukávem potřísněný obličej. Celý si připadal ulepený od vlastních výměšků. Lesklé provazce ústních tekutin ho obalily podobny pavučinám. Popraskané rty se zdály být slepené dohromady. V krku měl sucho jako za rozpáleného dne na poušti. Kankurou popadl hadřík, kterým mu starostlivě utřel hrud'

„Nemůžu za to.“

„Nic se neděje, každý se občas trochu poslintá.“

„Promiň mi...“ zalkal Gaara. Hlas mu přeskočil. Ve tváři se usadil nešťastný výraz. Plačtivě stáhl obličej. Pokusil se ho skrýt do dlaní, avšak ruce, přitisklé na hrudi, se nechtěly za žádnou cenu hnout. Znovu se zhroutil do obětavé náruče, protože byl příliš vyčerpaný. Kankurovi stačil jediný dotek, aby poznal, že má horečku. Oblečení měl skrz naskrz propocené. Halena se lepila na kůži, jak byla vlhká i nasáklá potem. Rudé vlasy zplihle lemovaly pobledlou tvář. Nemohl ho takhle nechat.

„Pojď se mnou. Pomůžu ti se osprchovat. To snad zvládneš, ne?“ Gaara s nepřítomným výrazem přikývl. Nechal si pomoci do koupelny, ale jelikož ho jeho bratr nedokázal nechat bez opory stát, napustil do vany horkou vodu, aby připravil lázeň. Kankurou s mateřskou péčí odepjal přezky stahující oděv i opásání. Gaara se pak už svlékl téměř sám. Loutkař si všiml, že se zranění z boje znovu otevřela. V haleně se rozlila rudá skvrna. Gaara zavřel oči a celé jeho písečné brnění se sesypalo na zem. Pak se teprve ponořil do vody. Po hrudi stékal pramínek zčernalé krve. Jakmile se stroužka přesunula přes břišní svaly, splynula s vodou, v níž vytvořila tmavší obláček. Před jeho očima se rány pomalu zaceľovaly.

„Proč jsi mi neřekl, že jsi tak těžce zraněný?“

„K čemu...“ Gaara se spustil ke stěně, aby se opřel. Třásl se po celém těle. Oči měl skelné jako perličky, možná lesklé nestvořenými slzami, nedokonalými jako bouře bez deště. Hleděl do

dálky, kamsi za něj. Opatrně mu zamával rukou před očima. Zareagoval na to až po několikáté. Sám si náhle uvědomil, že dřepí pouze ve volné košili a prostých hnědých kalhotách. Z vody stoupal příjemný proud teplé páry.

„Zase na mě mluvil,“ zašeptal Gaara.

„Shukaku?“ chtěl se ujistit Kankurou.

Trhnul sebou, jakoby nedokázal to jméno ani zaslechnout. Podepřel si hlavu rukou. Ve tváři se zračila odevzdanost, avšak také soustředění.

„Ale zahnal jsem ho. Dokázal jsem to!“

Viditelně ho však to malé vítězství stálo přehršel sil.

„Jsi v pořádku?“ zeptal se pro jistotu. Místo odpovědi se musel spokojit s dalším kývnutím. Polil mu tedy vlasy sprškou vody, která pak crčela z mokrých pramenů zpět do vany. Jeho bratr se otřepal jako zmoklá kočka.

„Bojím se!“

„Gaara...“ „Pokaždé, když ke mně promlouvá. Když přijde... nevím, jestli mám tolik síly ho v sobě zadržet. Pořád ho slyším, tam uvnitř. Chtěl bych ho dostat ven, ale nejde to. Snažil jsem se být vesnici prospěšný. Netoužím po tom, aby se mě ostatní báli jako nebezpečné zbraně, která se může každou chvíli obrátit proti nim.“

Kankuro si vzpomněl na dívku, kterou jeho bratr zachránil a jenž s křikem utekla.

Po bledé tváři se svezla první slza. Nedbale tu třpytivou věc setřel, jakoby ji chtěl zastavit spolu se svou slabostí.

„Možná jsem polevil a na chvíli se propadl do polospánku. Využil toho. Byl jsem jen vyčerpaný z boje.“ Jeho zčernalé oči se stáhly do užších štěrbin. Nyní připomínal malého ztraceného chlapce, ne dospívajícího mladíka.

„Podlehnout je lehké, ale vyhrát tak těžké.“

„Nikdo z nás není neomylný...“ chtěl nadhodit, ale ihned byl přerušen.

„Jenže já musím být! Mám povinnosti. Když selžu, všichni umřete... a to nechci.“

Kankurou pochopil, že teď není čas na vtipy. Z bratrových úst zněla ta slova tak podivně, nezvykle.

„On je zlý. Chce se dostat ven a já mu v tom bráním. Proto mě nenávidí. Cítím, jak mě tím spaluje.“

Tohle bylo zlé. Nikdy předtím neviděl Gaaru tak zbídačeného. Pravdou se stalo také to, že ho v dětství nevidal, ne vlastní vinou, především proto, že ho otec svěřil do péče strýce, a pak si jeho bratr dělal, co se mu zlíbilo. Nejčastěji nevypočitatelně vraždil své vlastní rádoby zabijáky, které na něj otec posílal. Kankuro mohl mluvit o štěstí, že se nikdy nerozhodl odstranit i jeho. Sice od něho dostal pár varování, ale byl si jist, že kdyby ho chtěl zabít, udělal by to a nikdo by

ho nezastavil. V tu dobu se mu raději vyhýbal, i přestože o něho měl strach. Vzpomínal, že se bál chodit v noci na záchod, protože ho nikdo nehlídal krom strážných a Gaara nikdy nespál. Trpce sevřel ústa a sklopil hlavu. Od té doby uplynulo pár let a oba se příliš změnili. Chápal, že jeho bratr touží spíše po Narutově společnosti, jenže ten bydlel daleko a on byl přece jeho starší sourozenec! Vždycky toužil po tom, aby si rozuměli.

„Bolest,“ hlesl Gaara a pozvedl si před oči druhou ruku. Zkoumavě pozoroval, jak kapičky odpadávají z dlouhých prstů.

„Kdysi jsem si myslel, že je to něco nepoznatelného. Bál jsem se jí. Nechápal jsem. Věřil jsem lžím o své nezranitelnosti, jenže teď už vím, co to je.“

Dlaň mu sklouzla na místo, kde splašeně bilo jeho srdce.

„Poznal jsem ten pocit. Ale sny... sny, které přichází se spánkem, jsou pro mě daleko větší záhadou. Není to jako když jsi v bezvědomí nebo ...mrtvý? Sny...“ odmlčel se, jako by mu zaskočilo. Zhluboka polkl.

„Sny jsou bolest. Nechápu spánek. Nikdy ho nepoznám. Ne! Už nikdy si nedovolím pochybit. Nikdy nebudu spát.“ Hlas začínal mít téměř hysterický. Olízl si vyprahlé rty.

„Jaké to je, když si můžeš utřídit myšlenky? Když o sobě nemusíš pořád vědět? Když se ti zdají sny?“ Kankuro zděšeně pootevřel ústa. Gaara se k němu otočil čelem.

„Jaké to je! Řekneš mi to? Co se ti zdá...“ dychtivě, podobný malému zvědavému dítěti se k němu naklonil.

„Taky bych chtěl někdy snít. Neslyšet pořád ten hlas. Spát a odpočívat. Nemuset vyslechnout i přes všechny stěny, jak si o tobě ostatní povídají. Jsem tak unavený.“ Loutkař byl tak vystrašený, že ho polil studený pot a závan větru jím otřásl.

„Přestaň!“ Ustoupil o krok zpět.

„Jaké jsou sny... Kankuro?!“ bratrův charismatický hlas mu vibroval nejen v uších, ale také uvnitř hlavy. Už nedokázal vydržet. Stačila chvíle, aby se rozkřičel. Málem utekl, byť nebyl žádný zbabělec. Zhluboka se nadechl, když v tom se Gaara rozplakal. Tím se v něm cosi zlomilo. Překvapeně se vzpamatovával z toho otřesu. Bratr těžce vzdychal a po jeho lících tekly slzy velké jako hvězdy na večerní obloze. Tiše sledoval záda, která se před ním ohýbala stále níž a hned na to poskočila v zadržném vzlyku.

„Proč?! Proč musím tak trpět zrovna já? Já nejsem monstrum, Kankuro! Nejsem,“ hlas mu odezněl. Znovu si přidřep, aby ho ukonejšil. Chlácholivě položil ruku na jeho rameno.

„Odpusť mi. Už nikdy před tebou nedám najevo svou slabost.“

„Ale ne, Gaaro!“ pozvedl si jeho obličej za bradu, protože potřeboval vidět z očí do očí.

„Tak to není! Každý máme své slabosti. Jsem tu proto, abych je s tebou sdílel, vzpomínáš? Smutek a utrpení a radost! To všechno spolu lidé sdílejí,“ řekl a myslel to opravdu upřímně.

Nechtěl jen dávat falešnou naději, naopak doufal, že nyní si k sobě konečně najdou cestu a odhodí starou nenávist, která byt' zapomenutá, pořád visela ve vzduchu, kdykoliv se mladší bratr ponořil

do bolestivých vzpomínek. Soucitně si uvědomil, kolik si toho na sebe oba naložili.

Gaara si utřel z tváře poslední slzy. Nechal se utišit. Hledal slova, kterými by vyjádřil svou vděčnost, ale nenacházel žádná. Tudíž dělal to, co uměl nejlépe -mlčel. Nikdy se nikdo neptal na jeho názory ani přání, proto mu přišlo zbytečné zaplétat se do hovorů. Vodní hladina netečně odrážela ten zvláštní obličej zpátky k majiteli. Obtočil paži kolem bratrova ramene a sevřel mezi prsty volnou látku rukávu. Věděl, že se bude za každou cenu snažit splnit svůj slib. Nejen být dobrým vůdcem, ale také přítelem. I když musel obětovat cenu svých snů. Co to všechno bylo naproti jedinému slovu porozumění? Naproti zájmu a uznání jeho existence, po čemž tak dlouho toužil? Pohlédl na bratrovu nenalíčenou tvář. Pokusil se o lehký úsměv. Alespoň teď se necítil osaměle. Nebyl sám!